

[Arne Melchior]

ønsket at eftergå dem en gang til – det kan de da godt trænge til med visse års mellemrum – men jeg føler slet ikke, at der skal ændrede kriterier til. Jeg finder kriterierne, som de er, i orden.

Ellers må vi også have nye kriterier for, hvem der kan købe våben til jagtbrug, da forsvarsministeren nævnte jagtvåben, for der står ikke noget i hr. Jens Thofts forslag om, hvor mange mord og selvmord og røverier der er begået med oversavede eller ikke oversavede jagtgeværer.

Hr. Jørgen Estrup har således ikke noget at være i tvivl om. Hvis han finder, at mit indlæg her i dag er uklart eller mangelfuldt til forståelse, er det altså ikke hos taleren, men hos lytteren, hr. Jørgen Estrup, at det kniber.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Dette skal jeg gerne prøve at gøre til min sidste korte bemærkning.

Jeg skal undlade at kommentere, hvad hr. Arne Melchior plejer at kalde det dér, når man ikke rigtig støtter sig hverken til den ene eller den anden – jeg har ellers hørt det fra hr. Arne Melchior's mund et par gange – og vil blot sige til hr. Arne Melchior, at sådan som jeg opfatter det, der blev sagt fra talerstolen nu, synes hr. Arne Melchior egentlig, at forsvarsministerens udvalg til undersøgelse af, hvordan hjemmeværnet rekrutterer, på baggrund af de tragiske begivenheder i august er så inderlig overflødig. Er det rigtigt forstået?

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Det er denne lidt drilagtige diskussion, som er kommet mellem hr. Jørgen Estrup og hr. Arne Melchior lige nu, som får mig på talerstolen, for jeg synes, de herrer glemmer én ting. I hvert fald for Fremskridtspartiet er det utrolig vigtigt, at vi har tillid til, at hjemmeværnet sørger for en grunduddannelse og en våbenuddannelse af dem, der melder sig ind i hjemmeværnet, inden de får udleveret våben. Det er det, der er det vigtigste, og jeg vil vove den påstand, at det er flintrende ligegyldigt, hvilket parti man ellers går rundt og støtter sig til; her er det tillid, det drejer sig om, og det er tillid, vi gerne skulle have til det danske forsvar.

Jens Thoft (SF):

Jeg skal kort svare de tilbageværende fretdagspolitiske ordførere i denne debat.

Hvad angår hovedindholdet, som hr. Arne Melchior gav udtryk for, nemlig at der er linet op til en klar afvisning af SF's forslag, er det da en sandhed med modifikationer. For hele vejen rundt har jeg hørt, også fra ministeren, at vi er nødt til at se på disse spørgsmål. Vi kan være uenige, ministeren og undertegnede, om, hvilke løsningsmodeller der er de hensigtsmæssige, men på nær fru Annette Just, som mener, at dette er et angreb på hele Danmarks forsvars- og sikkerhedspolitik – jeg håber, den er bedre befæstet end det, at man har gøbben liggende hjemme i kosteskabet hos 70.000 mennesker – har alle da været enige om, at vi må undersøge, om det er muligt at sikre en mindre mængde misbrug end dem, vi rent faktisk har set. Det gælder hr. Hjortnæs, det gælder ministeren, og det gælder også den konservative ordfører.

Jeg synes, det er rart, at man er kommet på bedre tanker, men det er man da kun, fordi SF i denne sag gik ud med en bandbulle på et meget tidligt tidspunkt. For hjemmeværnets ledelses første forklaring efter den ulykkelige begivenhed fra Århus var jo at frikende hjemmeværnet fuldstændigt og totalt. Det viste sig 2 dage senere, at det var lodret løgn. Det var jo lidt uheldigt for hjemmeværnets ledelse, at drabsmanden, inden han begik selvmord, havde sendt Ekstra Bladet en beskrivelse af, hvordan tingene havde fungeret. Men virkeligheden var jo, at hjemmeværnets ledelse gik ud og omgående frikendte sig selv.

Nu kan de jo klassificere alverdens ting og sager, så vi andre ingen mulighed har for indseende i det, og det var altså et held for os og et uheld for hjemmeværnets ledelse, at tingene kom på bordet.

Men det er jo ikke bare denne ene sag, der har fremkaldt SF's forslag, som hr. Hjortnæs sagde. Det er 77 drab, og det er 70 alvorlige episoder med trusler, gidseltagning, røveri osv. Lad os lige holde fast i, at det ikke bare er en enkelt uheldig episode.

Hvis bare nogle ganske få af disse – for jeg tror ikke dem alle, det vil jeg gerne understrege – kunne blive forhindret enten ved en mere effektiv ansættelsesprocedure eller ved, at våbne eller måske blot bundstykkerne opbevares i depot, synes jeg da, det burde overvejes.